

International Journal of **Kannada** Research

www.kannadajournal.com

ISSN: 2454-5813

IJKR 2023; 9(2): 116-121

© 2023 IJKR

www.kannadajournal.com

Received: 20-01-2023

Accepted: 26-03-2023

ಡಾ. ಸತೀಶ್ ಎಪಿ

Post-Doctoral Research Fellow,
Assistant Professor, Department
of Kannada, Arts and Humanity,
Srinivas University, India and
Head, SBM Jain Evening
College, V. V. Puram, Bangalore,
Karnataka, India

ಡಾ. ರಾಜೇಶ್ ಬೆಜ್ಜಂಗಳ

Mentor & Guide, Research
Professor, Department of
Kannada, Arts and Humanity,
Srinivas University, Mangalore,
Karnataka, India

ಅನುವಾದಿತ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಂವೇದನೆಗಳ ಭಿತ್ತಿಚಿತ್ರಗಳು

ಡಾ. ಸತೀಶ್ ಎಪಿ, ಡಾ. ರಾಜೇಶ್ ಬೆಜ್ಜಂಗಳ

ಸಾರಲೇಖ

ಪೀಠಿಕೆ: ಈಗ ಕೆಲವು ಮಹಿಳೆಯರ ಅನುವಾದಿತ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳು ಬಂದಿವೆಯಾದರೂ ಲೇಖಕಿಯರು ಆತ್ಮಕಥೆಗಳನ್ನು ಬರೆಯುವುದೇ ಅಪರೂಪ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಂತೂ ಬಹಳ ಬಹಳ ಕಡಿಮೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಕೆಲವು ಪುಟಗಳನ್ನು ಜಗಜ್ಜಾಹೀರುಗೊಳಿಸಲು ಮಹಿಳೆಯರು ಇಷ್ಟಪಡದಿರುವುದು ಎನ್ನುವುದು ಸ್ಪಷ್ಟ. ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಅಭಿನಂದನಾ ಗ್ರಂಥಗಳೂ ಕಡಿಮೆ. ಲೇಖಕಿಯರ ವ್ಯಕ್ತಿಪರಿಚಯದ ಲೇಖನಗಳೂ ಹಿಂದೆ ಕಡಿಮೆಯಾಗಿದ್ದವು. ಈಗ ಬಹಳಷ್ಟು ಬರುತ್ತಿವೆ. **ಉದ್ದೇಶ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಪ್ತಿ:** ಆತ್ಮಕತೆ ಬರೆಯುವುದು ಯಾಕೆ? ಓದುವುದು ಯಾಕೆ? ಬರೆದದ್ದನ್ನು ಬೇರೆ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಅನುವಾದಿಸುವುದೇಕೆ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಏಳುವುದು ಸಹಜ. ಇನ್ನೂ ಹಲವು ನೆಲೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಏಳಬಹುದು. ಆತ್ಮಕಥೆಗಳಲ್ಲಿನ ಭಿನ್ನತೆಯ ಕಾರಣಗಳು ಏನು ಎಂಬುದರ ಹುಡುಕಾಟವೂ ಮುಖ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಸಾಮಾಜಿಕರಣ ಸ್ತ್ರೀ-ಪುರುಷರನ್ನು ರೂಪೀಕರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಇದಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನ ಬೇರೆ ಬೇಕಿಲ್ಲ. ಆತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಯಾವಾಗ ಬರೆಯಬೇಕು? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಯೂ ಆಗಾಗ ಏಳುವುದಿದೆ.

Findings and implications (ಫಲಿತಗಳು)

- ಮಹಿಳೆಯರ ಜೀವನಾನುಭವ ಪುರುಷರಿಗಿಂತ ಭಿನ್ನ ಮತ್ತು ವಿಶಿಷ್ಟವಾದುದು.
- ಶತಮಾನಗಳಿಂದಲೂ ತನ್ನ ಮೇಲೆ ಹೇರಲಾಗಿರುವ ಕಟ್ಟುನಿಟ್ಟು ಸಂಪ್ರದಾಯದ ಲಕ್ಷಣರೇಖೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿ, ಹಲವಾರು ರೀತಿಯ ಪ್ರತಿಕೂಲ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಿ ಹೋರಾಡುತ್ತಾ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ.
- ಹೋರಾಟದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಲಿಸಲಾಗದ ಹೊಸ ಪಾಠಗಳನ್ನು ಆಕೆ ಕಲಿತಿದ್ದಾಳೆ. ತನ್ನತನವನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡು ಆತ್ಮವಿಶ್ವಾಸವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ.

ಸಮಾರೋಪ: ಇವತ್ತಿನ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಪುರುಷರ ಹಲವಾರು ಅನುಭವಗಳು ಮಹಿಳೆಯರದ್ದಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆ ಇರುವುದಾದರೂ ಮಹಿಳೆಯರ ಹೆಚ್ಚಿನ ಅನುಭವಗಳು ಪುರುಷರದ್ದಾಗುವುದು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಬದುಕಿನ ಉತ್ತರಾರ್ಧದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಕತೆ ಬರೆದವರೇ ಹೆಚ್ಚು. ಯಾವುದಕ್ಕೂ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಮನಸ್ಸು ಪಕ್ಕವಾದಾಗಲೇ, ಆತ್ಮಕತೆ ಹೆಚ್ಚು ಗಟ್ಟಿಯಾಗುತ್ತದೆ.

ಕೀವರ್ಡ್‌ಗಳು: ಭಾಷಾಂತರ ಅಥವಾ ಅನುವಾದ ಸಾಹಿತ್ಯ, ಆತ್ಮಕಥೆಯ ಹುಟ್ಟು, ಹೇಣ್ಣು ಮತ್ತು ಪುರಾಣ, ಸ್ತ್ರೀ ಗೌರವ, ಅಸ್ವಶ್ಚತೆಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿ, ಮಹಿಳೆ ಅವಳ ಕುಟುಂಬ

ಪೀಠಿಕೆ

“ಅವಳ ತೊಡುಗೆ ಇವಳಿಗಿಟ್ಟು ನೋಡಬಯಸಿದೆ. ಇವಳ ತೊಡುಗೆ ಅವಳಿಗಿಟ್ಟು ಹಾಡಬಯಸಿದೆ” ಎಂದು ಭಾಷಾಂತರ ಅಥವಾ ಅನುವಾದದ ಬಗ್ಗೆ ಬಿ. ಎಂ. ಶ್ರೀ. ಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ‘ಭಾಷಾಂತರ ಸೋಮಾರಿಗಳ ಕೆಲಸವಲ್ಲ, ಅದು ಪ್ರತಿಭಾವಂತರು ಕೈಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಕಾರ್ಯ’ ಎಂದು ದೇ. ಜವರೇಗೌಡರವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ‘ಓಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಸಾಹಿತ್ಯವು ಇನ್ನೊಂದು ಸಂಸ್ಕೃತಿಯಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಪ್ರವೇಶಿಸುವುದೇ ಭಾಷಾಂತರದ ಮೂಲಕ. ಆಮೇಲೆ ಆ ಭಾಷಾಂತರವು ಸ್ವತಂತ್ರ ಸಾಹಿತ್ಯಕೃತಿಗಳಿಗೆ ದಾರಿ ಮಾಡಿಕೊಡುತ್ತದೆ’ ಎಂದು ಡಾ. ಎಂ.ಎಂ. ಕಲ್ಬುರ್ಗಿಯವರು ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

Corresponding Author:

ಡಾ. ಸತೀಶ್ ಎಪಿ

Post-Doctoral Research Fellow,
Assistant Professor, Department
of Kannada, Arts and Humanity,
Srinivas University, India and
Head, SBM Jain Evening
College, V. V. Puram, Bangalore,
Karnataka, India

ಕುವೆಂಪುರವರು ಹೇಳುವಂತೆ ಭಾಷಾಂತರವು ಆತ್ಮದಿಂದ, ಮನಸಿನಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ಭಾವನೆಗಳ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇದು ಭಾವನೆ ಮತ್ತು ಭಾಷೆಗಳೆರಡರ ಮಧ್ಯೆ ನಡೆಯುವ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ. ಅಮೂರ್ತದಿಂದ ಮೂರ್ತದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆಯುವ ಕಾರ್ಯ. ಇದು ರೂಪ-ರೂಪಗಳನ್ನು ದಾಟಿ ರೂಪಾಂತರವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ನಾಮಕೋಟಿಗಳನ್ನು ಮೀಟಿ-ಭಾಷೆಗಳ ನಡುವಿನ ಗೋಡೆಯನ್ನು ಮೀಟಿ, ಎದೆಯ ಬಿರಿಯ ಭಾವ ದೀಟಿ-ಭಾವಾಂತರವನ್ನು ಹೊಂದಿ, ಭಾಷಾಂತರ ಎನ್ನುವ ಚೇತನವು ಅನಿಕೇತನವಾಗಿ ಬೆಳೆಯುತ್ತದೆ.

ಒಟ್ಟಾರೆ ಈ ವ್ಯಾಖ್ಯಾನಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಭಾಷಾಂತರವು ಮೂಲ ಸೃಷ್ಟಿಯ ಪುನಃಸೃಷ್ಟಿ, ಇದು ಅನುವಾದಕನ ಸೃಜನಶೀಲತೆಗೆ ಸವಾಲಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ ಎಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಕೃತಿಯೊಂದನ್ನು ಮಹಾನ್ ಕೃತಿಯೆಂದು ಕರೆಯಲು ಅದು ಹಲವಾರು 'ಓದು'ಗಳಿಗೆ ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡುವ ಗುಣದಿಂದಾಗಿಯೂ ಹೌದು. ಅಂತಹ ಓದಿನಲ್ಲಿ 'ಅನುವಾದ' ಪ್ರಮುಖವಾದುದು.

ಈಗ ನಾವು ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಅನುವಾದದ ರೀತಿಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಇದೊಂದು ಮರುಸೃಷ್ಟಿಯೇ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸಂಸ್ಕೃತದಿಂದ ವಾಲ್ಮೀಕಿ, ವ್ಯಾಸರನ್ನು ಭಾರತೀಯ ದೇಸಿ ಭಾಷೆಗಳೆಲ್ಲವೂ ತಮ್ಮದಾಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ತಮಗೆ ಬೇಕಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಬದಲಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯವನ್ನು ನಮ್ಮ ಪ್ರಾಂತೀಯ ಭಾಷೆಗಳ ಕವಿಗಳು ಹೊಂದಿದ್ದರು. ಪಂಪನು ವ್ಯಾಸಭಾರತವನ್ನು 'ವಿಕ್ರಮಾರ್ಜುನ ವಿಜಯ'ವನ್ನಾಗಿಸುವಾಗ, ತಾನು ಹೇಳುವ ಕತೆಯು 'ಪಿರಿದಾದೊಡೇಂ ಕತೆಯ ಮೆಯ್ಯೆಡಲೀಯದೆ ಮುಂ ಸಮಸ್ತಭಾರತಂ' ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಎಂದರೆ ತಾನು ಮೂಲವನ್ನು ಯಥಾವತ್ತಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಆದರೆ ಅದರ ಅಂದಗಡದ ಹಾಗೆ ಅದನ್ನು ಪುನರ್ ರಚನೆ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಅರಿವು ಅವನಿಗಿದೆ.

ಇನ್ನೊಂದು ಗ್ರಂಥದಲ್ಲಿರುವ ಶಬ್ದಗಳಿಗೆ ಅರ್ಥವಾಗಿ ಶಬ್ದಗಳ ಜೋಡಣೆಯನ್ನು ಅನುವಾದ ಅಂತ ಹೇಳಲು ಆಗುವುದಿಲ್ಲ. ನಾವು ಅಲ್ಲಲ್ಲಿನ ಪರಿಸರವನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅಲ್ಲಿನ ವಾತಾವರಣ, ಸಂಸ್ಕೃತಿಯನ್ನು ನಾವು ನಮ್ಮ ಅನುವಾದದ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ತರಲೇಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಅನುವಾದವೆನ್ನುವುದು ಸರಳವೇನಲ್ಲ.

ಎಚ್.ಎಸ್.ವಿ.ಯವರು ಹೇಳಿದಂತೆ ಅನುವಾದ ಅಂದರೆ ಬೇರೆ ಆತ್ಮವನ್ನು ಮತ್ತೊಂದು ಆತ್ಮಕ್ಕೆ ಜೋಡಿಸುವುದು. ಅನುವಾದದಲ್ಲಿ ಬೇರೆಯವರ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಆವಾಹಿಸಿಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಅಕ್ಷರ ರೂಪಕ್ಕೆ ತರಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಇದು ಹಾರ್ಟ್ ಸರ್ಜರಿಯಿದ್ದಂತೆ! ಎರಡೂ ದೇಹಗಳನ್ನು ಜೊತೆಯಲ್ಲಿಯೇ ಅಕ್ಕ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಮಲಗಿಸಿ ಅವುಗಳ ನಾಡಿಬಡಿತ, ರಕ್ತದ ತುಡಿತಗಳನ್ನು ಅನುಸರಿಸಿ ಸರ್ಜರಿ ಮಾಡುವ ಜಾಣ ಸರ್ಜನ್ ಇದ್ದಂತೆ ಈ ಅನುವಾದಕ.

ಆತ್ಮಕಥೆಯ ಹುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆ:

ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿತ ಕೃತಿಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಸ್ಪಂದನೆಯೂ ಇದೆ. ಅನುವಾದಕ್ಕೆ ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣವೆಂದರೆ ಬೇರೊಂದು ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿಯ ಒಂದು ಕೃತಿಯಿಂದ ಆಕರ್ಷಿತನಾದಂಥ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಆ ಒಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಕೃತಿಯು ಕನ್ನಡದ ಓದುಗರಿಗೂ ಸಿಗಲಿ ಎಂಬ ಬಯಕೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದು. ಆದರೆ ಕೇವಲ ಈ ರೀತಿಯ ಬಯಕೆಗಳಿಂದಲೇ ಏನೂ ಸಾಧಿಸಲಾಗದು.

ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಯುರೋಪ ಖಂಡದಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಕಥೆಯ ಹುಟ್ಟು ಮತ್ತು ಬೆಳವಣಿಗೆ ಆಗುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಕಾರಣ ಕ್ರೈಸ್ತ ಮತದ ಮುಖ್ಯ

ಆಚರಣೆಗಳಲ್ಲೊಂದಾದ 'ಪಾಪನಿವೇದನೆ' ಇದರಿಂದ ಆತ್ಮಪರಿಶೋಧನೆಯ ಸ್ವಭಾವ ಬೆಳೆದು ಯುರೋಪಿನಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯ ಅಂಶವುಳ್ಳ ಅನೇಕ ಕೃತಿಗಳು ಬರೆಯಲ್ಪಟ್ಟವು. ಈಗ ದೊರೆತಿರುವ ಗ್ರಂಥಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕ್ರಿ.ಪೂ. 120 - 80ರಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿದ್ದ 'ಮಾರ್ಕಸ್ ಅರೀಲಿಯಸ್' ಎಂಬ ರಾಜನ 'ಮೆಡಿಟೇಷನ್' ಎಂಬ ಕೃತಿಯೇ ಆತ್ಮಕಥೆಯ ಗುಂಪಿಗೆ ಸೇರಿದ ಬರವಣಿಗೆಗಳಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಹಳೆಯದು. ಮುಂದೆ 'ಸೇಂಟ್ ಆಗ್ಸ್ಟೀನ್' ಎಂಬುವವನು ಕ್ರಿ.ಶ. 350 - 430ರಲ್ಲಿ ಬರೆದ 'ಕನ್‌ಫೆಷನ್' ಎಂಬ ಕೃತಿ ಈ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಮೈಲಿಗಲ್ಲು, - ಕನ್ನಡ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಗೆ ದಾರಿ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟ ಗ್ರಂಥಗಳು ಅನ್ಯಭಾಷೆಗಳಿಂದ ಭಾಷಾಂತರಗೊಂಡವು. ಇವುಗಳಲ್ಲಿ ಸರ್ವಜನಾದರಣೀಯವಾಗಿ ಪ್ರಮುಖವಾದದ್ದು ಎಂದರೆ, ಮಾನ್ಯ ನಿಟ್ಟೂರು ಶ್ರೀನಿವಾಸ ದಂಪತಿಗಳು 'ಸತ್ಯಶೋಧನೆ' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಿಂದ ಕನ್ನಡಿಸಿಕೊಟ್ಟ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಆತ್ಮಕಥೆ. ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ಮೊಟ್ಟಮೊದಲ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಬರೆದವರು ದಿ. ಹರ್ಡೇಕರ ಮಂಜಪ್ಪನವರು. 'ನನ್ನ ಕಳೆದ ಮೂವತ್ತು ವರುಷಗಳು' ಎಂಬ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಇದು 1936ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ಆತ್ಮಕಥೆಯನ್ನು ಬರೆಯುವುದು ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಲ್ಲ ಎಂಬುದನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತ ಆಲೂರು ವೆಂಕಟರಾಯರು "ಅಹಂಕಾರಾತಿರೇಕದಿಂದ ಎಬ್ಬಿಯೂ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ವಿನಯಾತಿರೇಕದಿಂದ ನಿಷ್ಕಾರಣವಾಗಿ ತಗ್ಗಿಯೂ ಹೋಗಬಾರದೆಂದು ನಿಶ್ಚಯ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಕಾರಣದಿಂದಲೇ ಈ ಕೃತಿ ಸಂಪೂರ್ಣ ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿದೆ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ಈ ಪುಸ್ತಕದ ಬೆಲೆ ಏನಿದ್ದರೂ ಅದರ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಲ್ಲಿ ಎಂಬ ಮಾತು ಸಾಕ್ಷಿಯಾಗಿದೆ" ಎಂದು ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಡಾ. ಶಿವರಾಮ ಕಾರಂತರು 'ಹುಚ್ಚು ಮನಸ್ಸಿನ ಹತ್ತು ಮುಖಗಳು' ಕೃತಿಯ ಮುನ್ನುಡಿಯಲ್ಲಿ ನೀವು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಬೇಕಿಲ್ಲ, ನನ್ನ ಆತ್ಮಹತ್ಯೆಯನ್ನು ನಾನೇ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ' ಎಂದು ವಿಡಂಬನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಹೇಳಿದ್ದರೂ ಆತ್ಮಕಥಾನಕವೆಂಬುದು ಎಂಥ ಅಗ್ನಿದಿವ್ಯವೆಂಬುದರ ಎಚ್ಚರ ಮನದಟ್ಟಾಗುತ್ತದೆ.

ಪುರುಷಪ್ರಧಾನವಾದ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಗಂಡಸರಿಗೇ ತನ್ನೊಳಗವನ್ನು ಬಚ್ಚಿಡುವುದು ಕಷ್ಟವಾದಾಗ ಹೆಣ್ಣಿಗೆ ಅದಿನ್ನೂ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲೇ ಸರಿ. ಸಂಗತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಮರಾಠಿ ಮತ್ತು ಬಂಗಾಲಿಗಳಲ್ಲಿ ವಿಪುಲವಾಗಿ ಮಹಿಳೆಯರು ಆತ್ಮಕಥನ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಇನ್ನೂ ಅನ್ಯ ಭಾಷೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿದರೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿ ತೀರ ಕಡಿಮೆ ಕೃತಿಗಳು ಕಣ್ಣಿಗೆ ಬೀಳುತ್ತವೆ. ಹಾಗೆ ಬರೆದವರೂ ಕೂಡ ಒಂದು ಸಾಮಾಜಿಕ ಗೌರವದ ಚೌಕಟ್ಟಿನಲ್ಲೇ ತಮ್ಮನ್ನು ಕಾಣಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಪುರುಷ ಸಮಾಜ ತನ್ನನ್ನು ಯಾವ ಸ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುತ್ತದೋ ಅದೇ ಪಡಿಯಚ್ಚಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ನಿರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಹೆಣ್ಣು ಪುರಾಣ ಭಂಜನೆಯನ್ನು ನಿರ್ಭಯವಾಗಿ ಮಾಡಲಾರಳು. ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕೇಂದ್ರದೊಳಗೇ ಬದುಕಬೇಕಾದುದು ಅನಿವಾರ್ಯವಾದಾಗ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟುಕೊಡುವಂತಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿ ಅವಳ ಸ್ವಂತದ ಅನ್ಯಾಯ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು ಗೌಣವಾಗಿ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಹಿತಾಸಕ್ತಿ ಪ್ರಧಾನವಾಗುತ್ತದೆ. ಹಾಗೊಮ್ಮೆ ಬರೆದಳಾದರೆ ಅವಳು ಬಹಿಷ್ಕೃತಳಾಗಿ ಅತಂತ್ರಳಾಗಿ ಬದುಕುವ ಸ್ಥಿತಿ ಬರಬಹುದೆನ್ನುವ ಭೀತಿಯಿಂದಲೇ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಅನೇಕರು ಅಂಥ ದುಡುಕುಗಳಿಗೆ ಕೈ ಹಾಕಿಲ್ಲವೇನೋ. ಮೀರಾಭಜನೆಗಳನ್ನು ಮೀರಾಳ ರಾಜ್ಯದಲ್ಲೇ ಹಾಡುವುದನ್ನು ನಿಷೇಧಿಸಲಾಗಿದೆ. ಆದರೆ ದಾಂಪತ್ಯವನ್ನು ಮುರಿದು ಕುಟುಂಬವನ್ನು ತೊರೆದು ಹೋದವಳು ಎಂಬ ಆಪಾದನೆಯಿಂದ

ಅವಳು ತನ್ನ ನೆಲದಲ್ಲೇ ಬಹಿಷ್ಕರತಳಾಗಿದ್ದಾಳೆ. ಇದು ನಮ್ಮ ಭಾರತೀಯ ಸಮಾಜದ ಮನಸ್ಸು, ಇಂಥ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲೂ ಭಾರತೀಯ ಭಾಷೆಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ಮಹಿಳೆಯರು ನಿರ್ಭೀಡಿಯಿಂದ ಬರೆದವರಿದ್ದಾರೆ. ಪಂಜಾಬಿಯಲ್ಲಿ ಅಮೃತಾಪ್ರೀತಂ, ಅಜಿತ, ಮರಾಠಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಧವಿ ದೇಸಾಯಿ, ಶಾಂತಾ ಪುಣೇಕರ, ಹಂಸಾ ವಾಡಕರ, ಮೇಘನಾ ಪೇಠ, ದೇಶಪಾಂಡೆ ಇತ್ಯಾದಿ. ಇದರಲ್ಲಿ ಹಂಸಾ ವಾಡಕರ ಅವರ ಆತ್ಮಕಥನ ಬಹಳ ಹಿಂದೆ ಕರ್ಮವೀರದಲ್ಲಿ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಬಂತು (ಸಾಂಗತೆ ಐಕಾ). ಅಲ್ಲಿ ಹಂಸಾ ಮುಗ್ಧ ಹೆಣ್ಣು ಕುಟುಂಬ ವತ್ಸಲೆ. ಅವಳ ಮುಗ್ಧತೆಯನ್ನೇ ಬಂಡವಾಳ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಮನೆಯ ಪುರುಷರು, ಹೊರಗಿನ ಕ್ಷೇತ್ರ ಅವಳನ್ನು ಉಪಯೋಗಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಂತಾಯಿತು. ಆದರೆ ಇದೇ ಶ್ಯಾಂ ಬೆನಗಲ್ ಅವರ ನಿರ್ದೇಶನದಲ್ಲಿ 'ಭೂಮಿಕಾ' ಚಿತ್ರವಾಗಿ ಪ್ರದರ್ಶನಗೊಂಡಾಗ ಆಘಾತವಾಯಿತು. ಅಲ್ಲಿ ಹಂಸಾ ಒಬ್ಬ ಮಹತ್ವಾಕಾಂಕ್ಷಿ, ಕೀರ್ತಿಯ ಹಿಂದೆ ಬಿದ್ದವಳು, ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಹಪಹಪಿಸಿ ಅನೇಕ ಗಂಡಸರೊಂದಿಗೆ ಓಡಾಡಿದಳು ಎಂಬಂತೆ ಚಿತ್ರಿತವಾಗಿತ್ತು. ಹೀಗೆ ಎಷ್ಟೋ ಸಲ ಸ್ತ್ರೀ ರಚನೆಗಳು ಪುರುಷರ ತಪ್ಪುಗ್ರಹಿಕೆಗಳಿಂದ ಪ್ರಪಂಚದುದುರು ಬರುವಂತಾದರೆ ಬರೆಯುವವರ ಪಾಡೇನು?

ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆ ಬಂಗಾಲಿಯಿಂದ ಕೊಡಬಹುದು. ಬಂಗಾಲದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿ ಇಲ್ಲ ಎಂಬ ಮಾತಿದ್ದರೂ ಅಲ್ಲೂ ಸ್ತ್ರೀ ಒಂದು ವಸ್ತುವಾಗಿದ್ದಾಳೆ ಹೊರತು ಒಂದು ಚೈತನ್ಯವಾಗಿ ಅಲ್ಲ, ಈ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 23 ಜನ ಮಹಿಳೆಯರು ಆತ್ಮಕಥನಗಳನ್ನು ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ. ಅವರಲ್ಲಿ ಕವಿ ರವೀಂದ್ರನಾಥರ ಅಣ್ಣನ ಹೆಂಡತಿ 'ಗ್ಲಾನದಾ' ಮಹಿಳೆಯರನ್ನು ಕಂಡಿದ್ದರೆ, ಶ್ರೀಮಂತ ಕುಲೀನ ಮನೆತನದ ಸ್ತ್ರೀ. ಇವರಲ್ಲಿ ಪ್ರಸನ್ನಮಯಿ ದೇವಿಯವರು 'ಪೂರ್ವಕಥಾ' ಎಂಬ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಕಥೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಸನ್ನಿವೇಶವನ್ನು ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಡಾಕ್ಟರ್ ಒಬ್ಬರು ಪತ್ನಿವಿಯೋಗವಾಗಿ ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಅವರ ಚಿಕ್ಕಪ್ಪ ಬಂದು - "ನೀನು ಈ ರೀತಿ ದುಃಖಿಸಲು ನಾಚಿಕೆ ಎನಿಸುವುದಿಲ್ಲವೇ? ಹೆಂಡತಿ ಎಂದರೆ ಚಪ್ಪಲಿ ಇದ್ದ ಹಾಗೆ ನೀನು ಒಂದು ಕಳೆದುಕೊಂಡರೆ ಮತ್ತೊಂದು ಕೊಡಿಸುತ್ತೇನೆ. ಅದಕ್ಕೆ ಏಕೆ ಇಷ್ಟೊಂದು ಆಕ್ರಂದನ ಗೈಯುತ್ತಿರುವೆ? ಹೆಂಡತಿ ಸತ್ತರೆ ಅದೃಷ್ಟವಂತನೆಂದು ಬಗೆಯಬೇಕು. ಯಾಕೆಂದರೆ ಮತ್ತೆ ಅವನು ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಗಿಟ್ಟಿಸಬಹುದು".

ಅತ್ಯಂತ ಮುಂದುವರಿದ ಬಂಗಾಲದಲ್ಲೇ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೀಗಿರುವಾಗ ಉಳಿದವರ ಬಗ್ಗೆ ಹೇಳುವುದೇ ಬೇಡ. ಡಾ. ಯು.ಆರ್. ಅನಂತಮೂರ್ತಿಯವರು ಬರೆದ 'ಘಟಶಾಧ್ಧ' ಅವರು ಬರೆದರೆಂದು ಒಂದು ಜನಾಂಗದ ಅಮಾನವೀಯ ಆಚರಣೆ ಅನಿಸಿಕೊಂಡಿತು ಆದರೆ ಸ್ವತಃ ನಾಯಕಿಯೇ ಅದನ್ನು ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದರೆ ಅದು ಅವಳ ಗೋಳಾಗುವ ಅಪಾಯವಿತ್ತು. ಈಗಲೂ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬರೆದುಕೊಳ್ಳುವುದು ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಸವಾಲಾಗಿ ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಅದನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸುವ ಸಾಮಾಜಿಕ ದೃಷ್ಟಿ ಉದಾರವಾಗದಿದ್ದರೆ ಹಿಂಜರಿಕೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೇನು ಅನುಭವವಿರುತ್ತದೆ? ಎಂದು ಮೂಗು ಮುರಿಯುವವರಿಗೇನೂ ಕಡಿಮೆ ಇಲ್ಲ.

ಹೆಣ್ಣು ಮಗೂ ಎರಡನೇ ದರ್ಜೆಯವಳು ಎಂದು ಪರಿಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಪುರುಷಪ್ರಧಾನ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ಈ ಗೋಳಗಳನ್ನು ಅವಳಿಗೆ ನೀಡಿದವರಾರು? ಅದೂ ಒಂದು ಜೀವ ಎಂದು ಪರಿಭಾವಿಸದೇ 'ವಸ್ತು'ವಿನ ರೂಪದಲ್ಲೇ ಗ್ರಹಿಸಿದ ಜೀವನಕ್ರಮದ ನಡುವೆಯೂ ಅವಳು ತನ್ನ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗಿ ಅನವರತ ನಡೆಸಿರುವ ಸಂಘರ್ಷವನ್ನು ಬದುಕನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಸ್ತ್ರೀತ್ವದ, ತಾಯ್ತನದ ಹೊಣೆಗಾರಿಕೆಯ

ಅವಳ ಅಶ್ರುಪೂರ್ಣ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಬರೀ "ಗೋಳು" ಎಂದು ತಳ್ಳಿ ಹಾಕಲಾದೀತೇ?

ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳ ಸಾಧನೆಗಳು, ಸಂಘರ್ಷಗಳು, ಸಮಾನತೆಗಾಗಿ ಅವಳು ಸಹಿಸಿದ ಶೋಷಣೆಗಳು, ಲೈಂಗಿಕ ದೌರ್ಜನ್ಯಗಳು, ದಾಂಪತ್ಯದ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೇ ಅವಳು ಅನುಭವಿಸುವ ನಾನಾ ವಿಧದ ದಬ್ಬಾಳಿಕೆಗಳು ಎಲ್ಲವೂ ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಅನಾವರಣಗೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಕನ್ನಡದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಇದನ್ನೊಂದು ಸವಾಲಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಸಾಹಿತ್ಯಕ್ಕೆ, ಬದುಕಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಬಲ್ಲ ಕೈದಿಪವಾಗಬಲ್ಲ ಕೃತಿಗಳು ಇನ್ನೂ ಬರಬೇಕಿದೆ. ಮೂಲತಃ ಅಂತಃಕರಣವೇ ಜೀವನೆಲೆಯಾಗಿರಬೇಕಾದ ಈ ಬದುಕು ಈ ನೆಲೆಗಟ್ಟಿನ ಮೇಲೆ ರೂಪುಗೊಳ್ಳಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಹಿಂದೆಂದಿಗಿಂತಲೂ ಈಗ ಹೆಚ್ಚಿದೆ. ನನಗೆ ಮೊತ್ತಮೊದಲಿಗೆ ಎದುರಾಗುವ ಸವಾಲೆಂದರೆ ಆತ್ಮಕಥೆಗಳ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯದ್ದು. ರಷ್ಯಾದ (activist) ಲೇಖಕಿ ಎಮ್ಮಾ ಗೋಲ್ಡಮನ್. ಈಕೆ ತನ್ನ ಆತ್ಮಕತೆಯ ಪ್ರಾರಂಭದ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ "ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ವಸ್ತುವನ್ನಾಗಿ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಂತ ತಲುಪುವರೆಗೂ ಆತ್ಮಚರಿತೆ ಬರೆಯಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ" ಎಂದು ಹೇಳಿದ್ದಾಳೆ.

ನಾವು ಬದುಕುತ್ತಿರುವ ಸಮಾಜ ಲಿಂಗ, ಜಾತಿ, ವರ್ಗ, ಲೈಂಗಿಕತೆ ಇತ್ಯಾದಿಗಳ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಮನುಷ್ಯರನ್ನು ಒಡೆಯುವ ತಾರತಮ್ಯಗಳ ಬೀಡು. ಈ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಹಾಗೂ ಇತರ ಸಂಬಂಧಗಳ ಕುರಿತು ನೋವಾಗದ ಹಾಗೆ, ಅಪಾಯವಾಗದಂತೆ ಬರೆಯುವುದು ಹೇಗೆಂಬುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ. ಹೀಗಿರುವಾಗ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದು? ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಖಾಸಗಿ ಹಾಗೂ ಹೊರಜಗತ್ತನ್ನು ಬರವಣಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಬಚ್ಚಿಡಬಹುದು? ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ಮಾನದಂಡವೇನಾಗಬೇಕು? ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯ ರೂಢಿಗತ ಸಾಮಾಜಿಕ ಚೌಕಟ್ಟು ಮಾನದಂಡಗಳನ್ನು ಪ್ರಶ್ನಿಸಲು, ಪ್ರತಿರೋಧಿಸಲು, ಮೀರಲು ಎಡೆ ಮಾಡಿಕೊಟ್ಟಾಗ ಅಂತಹ ಸಂಘರ್ಷಕ್ಕೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ಒಡ್ಡಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವು? ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿ ಬರೆಯಲು ಅನಿರ್ವಾಯವಾದ ನಿರ್ಭೀತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಲ್ಲೆವೆ? ಸಂಬಂಧಗಳು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಸಾಕು ಮುರಿದುಹೋಗುವಷ್ಟು ನಾಜೂಕಾಗಿರುತ್ತವೆ. ಸಂಬಂಧಗಳ ಚೊತೆಗೆ ನಮ್ಮ ಇಮೇಜ್ ಅನ್ನೋ, ಆಸ್ತಿ, ಅಂತಸ್ತು, ಅಧಿಕಾರ, ಹೆಸರು... ಇತ್ಯಾದಿ ಸವಲತ್ತುಗಳನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಅಭದ್ರತೆಯಲ್ಲೇ ಸದಾ ನರಳುವಾಗ ನಿರ್ಭೀತಿ ಸಾಧ್ಯವೇ? ಸೆನ್ಸಾರ್ಶಿಪ್ ಮಂಡಳಿಯನ್ನೇ ನಮ್ಮೊಳಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಜೀವಿಸುವ ನಮಗೆ ಎಷ್ಟರಮಟ್ಟಿಗೆ ನಿರ್ಭೀತಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗಬಲ್ಲದು? ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ, ನಿರ್ಭೀತಿ, ಸಂಘರ್ಷ ಈ ಯಾವುದನ್ನೂ ಸೂಕ್ಷ್ಮತೆ, ಸಂವೇದನಾಶೀಲತೆಯಿಂದ ಹೊರತುಪಡಿಸಿ ನೋಡಲಾಗದು.

ಆತ್ಮ 'ಕತೆ' ಎಂದ ಕೂಡಲೇ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆ ಎಂಬ ಸವಾಲು ಎದುರಾಗಿ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಚಿಂತನೆಗಳು ಅಂತರಂಗದಲ್ಲಿ ಸುಳಿಯತೊಡಗಿದವು. ಇದರೊಳಗೇ ಕಳೆದು ಹೋಗಲಾ? ಅನುಕೂಲಕರವೆಂದು ರೂಢಿಗತ ಚೌಕಟ್ಟಿನೊಳಗೇ ನನ್ನ ಸ್ವಮರುಕವನ್ನೋ, ಸಾಧನೆಯನ್ನೋ ದಾಖಲಿಸಿ ಕ್ಷೇಮವಾಗಿರಲಾ? ಎಂಬುದು ನನ್ನೊಳಗೆ ಕಾಡತೊಡಗಿದಾಗ ಕಂಡುಕೊಂಡ ಸತ್ಯವಿದು. ಆತ್ಮಕತೆ ಎಂಬುದು ಆತ್ಮವು ಬದುಕಿನ ನೆನಪು (ಅನುಭವ)ಗಳೊಂದಿಗೆ ನಡೆಸುವ ಸಂವಾದ. ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ನೆನಪುಗಳೊಂದಿಗೆ ನಾವೇ ನಡೆಸುವ ಮರುಪಯಣ (ರಿಜರ್ವಿ), ಆ ಪಯಣದಲ್ಲಿ ಯಾವ ವೇಷಗಳೂ ಇಲ್ಲದೇ ಎಷ್ಟು ಸಹಜವಾಗಿ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವಾಗಿರುತ್ತೇವೋ ಅಷ್ಟೇ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯನ್ನು ಆತ್ಮಕತೆ ಪಡೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

ನಾನು ಓದಿರುವ ಆತ್ಮಕತೆಗಳಲ್ಲಿ ನನ್ನನ್ನು ತೀವ್ರವಾಗಿ ಕಾಡುವ, ಅಲ್ಪಾಡಿಸುವ ಕೃತಿಗಳೆಂದರೆ ಉಚಲ್ಯಾ, ಅಕ್ರಮ ಸಂತಾನ, ಜೂಟನ್, ಮಣೆಗಾರ, ಮರಾಠಿ ನಟಿಯೊಬ್ಬಳ ಆತ್ಮಕತೆ ಆಧರಿಸಿದ ಸಿನಿಮಾ ಭೂಮಿಕಾ ಹಾಗೂ ಪಾಬ್ಲೊ ನೆರೂಡನ ಮಮಾಯಿಲ್ ದಾರುಣ ಬದುಕಿನ ಕತೆಯನ್ನು ಸ್ವಮರುಕದ ವಿಜೃಂಭಣೆಯಾಗಿಸದೆ ನಿರ್ಲಿಪ್ತರಾಗಿ ದಾಖಲಿಸುತ್ತಲೇ ಆತ್ಮಘನತೆಯನ್ನು ಎತ್ತಿಹಿಡಿದಿವೆ, ಸೇಡಿಗೆ ಈಡಾಗದೆ, ಕಹಿ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳದೆ, ಬದುಕನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ ಕೆಲವು ದಲಿತ ಆತ್ಮಕತೆಗಳು ನನಗೆಂದೂ ಸ್ಫೂರ್ತಿ. ಆತ್ಮಕತೆಯೂ ಸೃಜನಶೀಲ ಬರವಣಿಗೆ ಎನಿಸಿದ್ದು. ನೆರೂಡನ ಮಮಾಯಿರ್ ಓದಿದಾಗ ದಕ್ಷಿಣ ಅಮೇರಿಕಾದ ದಟ್ಟ ಕಾಡಿನ ವಾಸನೆ, ಧೋ ಎಂದು ಬಿಡುವು ಕೊಡದೆ ಸುರಿವ ಮಳೆ, ನದಿಗಳು, ಜೀರುಂಡೆಗಳು, ರೈತರ, ಗಣಿ ಕಾರ್ಮಿಕರ ಬದುಕು, ನಿರಂಕುಶ ಪ್ರಭುತ್ವ, ಗಡಿಪಾರು, ಅವನ ಖಾಸಗಿ ಬದುಕಿನ ಸಂಬಂಧಗಳು, ಆಸೆ, ಸಣ್ಣತನ, ಗೊಂದಲ, ಕೋಪ, ಎಲ್ಲವೂ ಒಂದರೊಳಗೊಂದು ಹೆಣೆದುಕೊಂಡು ಜೀವಂತವಾದ ಕಾವ್ಯದಂತಿದೆ.

ಮಹಿಳೆಯರಿಗೆ ಆತ್ಮವೂ ಇದೆ, ಕಥನಗಾರಿಕೆಯೂ ಇದೆ ಎಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಿರುವ ಯುಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತು, ಆ ಕುರಿತು ಮಾತನಾಡುವುದು ಒಂದು ಭಾಗ್ಯವೇ. ಆತ್ಮಕಥನ ಅಥವಾ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಕಳೆದ ಶತಮಾನದ ಸಾಹಿತ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ ಒಂದು ಉತ್ಪನ್ನ ಎಂದು ಹೇಳಿದವರಿದ್ದಾರೆ. ಸೃಜನಶೀಲತೆಯ ರಸ ನಿರ್ಮಾಣ ಸಿದ್ಧಾಂತಕ್ಕೆ ಭಿನ್ನವಾದ, ವ್ಯಕ್ತಿಗತ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಕಟ್ಟಿಕೊಡುವ ಈ ಪ್ರಕಾರ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆಗೂ ಮೀರಿದ್ದು, ಅಂತೆಯೇ, ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಹೊಸ ಹೊಸಸಾಧ್ಯತೆಗಳನ್ನು ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಾ ಹೋಗುವ ಆಧುನಿಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂದರ್ಭದ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗ ಎಂದೂ ಹೇಳಬಹುದು. ಈ ಎಲ್ಲಾ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಲೇ ಇನ್ನೂ ಹಿಂದೆ ತಿರುಗಿ ನೋಡಿದರೆ ಆತ್ಮಕಥನದ ಬೇರೊಂದು ರೂಪವೂ ಕಾಣಿಸುತ್ತದೆ, ಅದು ಅಕ್ಷರ ನಿಷೇದಿತ ಸಮಾಜ ಅಥವಾ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಮೌಖಿಕ ಪರಂಪರೆಯ ಹಾಡುಗಳೆಂದರೆ ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಅವು ಹೆಣ್ಣಿನ ಆತ್ಮಕಥನದ ಭಾಗವಾಗಿಯೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ. ಗರತಿಯ ಹಾಡುಗಳನ್ನೇ ನೋಡಿ. ಹೆಣ್ಣು ತನ್ನ ನೋವು, ನಲಿವು, ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಭಾವನೆಗಳನ್ನು ಈ ಹಾಡುಗಳ ಮೂಲಕ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ.

1975ರವರೆಗೆ 35ಕ್ಕೂ ಹೆಚ್ಚು ಮಹಿಳೆಯರು ಬರೆದ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಹೊರಬಂದವು. ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶಾತ್ಮಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಚರ್ಚಿತಗೊಂಡ ಕೃತಿ ಲಕ್ಷ್ಮೀಬಾಯಿ ತಿಲಕ ಅವರ 'ಕೃತಿಚಿತ್ರ' ಪಿತೃಪ್ರಧಾನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಮೌನವಾಗಿ ನಲುಗುವ ಮಹಿಳೆಯರ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಈ ಯಾವುದೇ ಭಾವಾವೇಶವಿಲ್ಲದೆ ನಿರ್ಲಿಪ್ತವಾಗಿ ಹೇಳುತ್ತಾ ಹೋಗಿದ್ದರು. ಕಳೆದ ಶತಮಾನದ ಕೊನೆಯವರೆಗೆ ಸಾಕಷ್ಟು ಆತ್ಮಕಥನಗಳು ಬಂದವು.

ಮರಾಠಿ ಲೇಖಕಿಯರ ಈ ಆಚರಿತ್ರೆಗಳನ್ನು ಮೂರು ಹಂತಗಳಾಗಿ ವಿಶ್ಲೇಷಿಸಬಹುದು ಒಂದು, ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಚಳುವಳಿಯ ಹಿನ್ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ದೇಶಭಕ್ತಿ, ಹಿಂದೂ ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಪರಂಪರೆಯ ಉಳಿವು, ಉತ್ಪಾನಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಲೋಕಮಾನ್ಯ ತಿಲಕ ಮೊದಲಾದವರು ನೀಡಿದ ಕರೆಯಿಂದ ಪ್ರಭಾವಿತಗೊಂಡ ಅದೇ ಆಗ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಮಹತ್ವವನ್ನು ಅರಿತ ಮಹಿಳೆಯರು ಬರೆದ ಆತ್ಮಕಥನಗಳು. ಇವು ಮಹಿಳೆಯರ ಉದ್ಧಾರ, ಶಿಕ್ಷಣ ಬಗ್ಗೆ ಹಾಗೂ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿರುವ ಮೌಢ್ಯಗಳ ಕುರಿತು ಬರೆದರೂ, ಸತೀ ಧರ್ಮ ಪಾಲನೆಗೆ ಒತ್ತು ಕೊಟ್ಟದ್ದನ್ನು ಕಾಣಬಹುದು.

ಎರಡನೆಯದು, ಆಧುನಿಕ ಶಿಕ್ಷಣ, ಸಾಹಿತ್ಯಗಳಿಂದ ಹೊಸ ವಿಚಾರಗಳಿಗೆ ತೆರೆದುಕೊಂಡ ಲೇಖಕಿಯರು, ಲಿಂಗ ತಾರತಮ್ಯ ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹಾಗೂ ಕೌಟುಂಬಿಕ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರ

ಮೇಲೆ ನಡೆಯುವ ದೌರ್ಜನ್ಯವನ್ನು ಸ್ತ್ರೀವಾದದ ನೆಲೆಯಲ್ಲಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಜತೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಮೂಲಕ ದಾಂಪತ್ಯ ಬದುಕಿನ ರಮ್ಯಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಕೆಡಹುವ ಮತ್ತು ತಮ್ಮ ಬದುಕುವ ಹಕ್ಕನ್ನು ಪ್ರತಿಪಾದಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ತೋರಿದರು.

ಮೂರನೇಯದು ಡಾ. ಬಾಬಾಸಾಹೇಬ ಅಂಬೇಡ್ಕರ ಅವರು ನೀಡಿದ ದಲಿತ ಎಂಬ ಗುರುತಿನೊಂದಿಗೇ ಮರಾಠಿ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಂಡವರಿಂದ ಬಂದ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಗಳು. ದಲಿತ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಗಳ ಅನನ್ಯತೆಯನ್ನು ಮರಾಠಿ ಸಾಹಿತ್ಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಉಲ್ಲೇಖಿಸದಿದ್ದರೆ ಅದು ಅಪೂರ್ಣವಾಗುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವಷ್ಟು ಅವು ಸಮೃದ್ಧವಾಗಿ ಬಂದಿವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ದಲಿತ ಮಹಿಳೆಯರ ಆತ್ಮಕಥನಗಳು ಕಳೆದುಹೋದ ಒಂದು ಕಾಲದ ಅಮಾನವೀಯ ಮುಖವನ್ನು ಮತ್ತು ಸಾಮಾಜಿಕ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಕೌಟುಂಬಿಕ ಕ್ರೌರ್ಯವನ್ನೂ ತೆರೆದಿಡುತ್ತವೆ. ಮರಾಠಿ ಭಾಷೆಯ ಎರಡು ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಗಳು, ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಕೃಷ್ಣಾಜಿ ಕಾಂಭೆ ಅವರ 'ಮಾಜ್ಯಾ ಜಾಚೀ ಚಿತ್ತರಕಥಾ' ಮತ್ತು ಮಾಧವಿ ದೇಸಾಯಿ ಅವರ 'ನಾಚ್ ಗಾ ಘುಮಾ'ದಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಗೊಂಡಿರುವ ಸ್ತ್ರೀಪ್ರಜ್ಞೆ ಮರೆಯಲಿಲ್ಲದ್ದುಕೊಂಡೇ ಆತ್ಮಕಥನದ ಗಾಢ ಅನುಭವವನ್ನು ಅನಾವರಣಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ.

'ಮಾಜ್ಯಾ ಜಲ್ಮಾಚೀ ಚಿತ್ತರಕಥಾ' ಲೇಖಕಿ ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಕಾಂಭೆ ಅವರು ಮಹರ್ ಜಾತಿಗೆ ಸೇರಿದವರು. ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಪ್ರಕಟಿಸಿದ ಮೊತ್ತಮೊದಲ ದಲಿತ ಲೇಖಕಿ ಎಂಬ ಹೆಗ್ಗಳಿಕೆ ಅವರದು. 1920ರಲ್ಲಿ ಸೋಲಾಪುರ್ ಜಿಲ್ಲೆಯ ಮೊದಲ ದಲಿತ ಶಿಕ್ಷಕಿ, 1981ರಲ್ಲಿ ನಿವೃತ್ತಿ ಪಡೆದರು ಆ ಬಳಿಕ ಆಕೆ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಬರೆಯತೊಡಗಿದರು. ಅವರ ಈ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಮೊದಲ 'ಪೂರ್ವಾ' ಮರಾಠಿ ನಿಯತಕಾಲಿಕೆಯಲ್ಲಿ 1983ರಲ್ಲಿ ಧಾರಾವಾಹಿಯಾಗಿ ಪ್ರಕಟವಾಯಿತು. ನಂತರ ಮುಂಬಯಿ ದೂರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ನಾಜೂಕಾ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಕಿರುತೆರೆ ಸರಣಿಯಾಗಿ ಪ್ರಸಾರವಾಗಿದೆ. 1988ರಲ್ಲಿ ಈ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ಪುಸ್ತಕರೂಪದಲ್ಲಿ ಬಂತು.

ದಲಿತ ಆತ್ಮಕಥನಗಳು ಬಂದಾಗ ಆ ಕುರಿತು ಸಾಕಷ್ಟು ಪರ ಮತ್ತು ವಿರೋಧ ಧ್ವನಿಗಳು ಕೇಳಿಸಿದ್ದವು. ಊಳಿಗಮಾನ್ಯ ಸಮಾಜದ ಕ್ರೌರ್ಯ, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಯ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಸಮ್ಮಾನದ ಹಕ್ಕನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸಿದ್ದ ಪುರೋಹಿತಶಾಹಿ ವರ್ಗ, ಬಡತನ ಮೊದಲಾದವುಗಳ ಕುರಿತು ಬರೆಯುವುದೆಂದರೆ ಹಳೆಗಾಯ ಕೆದಕಿದಂತೆ ಹಲವೊಮ್ಮೆ ಹವು ದುರ್ಭರ ಬದುಕಿನ ವೈಭವೀಕರಣವೂ ಈ ಆತ್ಮಕಥನಗಳಲ್ಲಿ ಕಂಡುಬರುತ್ತದೆ ಎನ್ನುವ ಅಭಿಪ್ರಾಯವೂ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಮಾತುಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ, 'ಮಾಜ್ಯಾ ಜಲ್ಮಾ ಚಿತ್ತರಕಥಾ' ಮಾಗಿದ ಮನತ್ತೊಂದು ಯಾವುದೇ ಭಾವಾವೇಶಕ್ಕೆ ಒಳಗಾಗದೆ, ತಾನು ಸವೆಸಿ ಬಂದ ಹಾದಿಯನ್ನೊಮ್ಮೆ ಧನ್ಯತೆಯಿಂದ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದೆ. ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ತರಕಥೆಯನ್ನು ವರ್ಣಮಯವಾಗಿಸಬೇಕೆಂದು ಅಲಂಕಾರಿಕ ಭಾಷೆಯಾಗಲಿ, ಅದ್ಭುತ ಪರಿಣಾಮಕ್ಕಾಗಿ ರೂಪಕ, ಪ್ರತಿಮೆಗಳ ಪ್ರಯೋಗಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿಲ್ಲ ನೋವು ನಲಿವಿನ ನೆನಪುಗಳನ್ನು ಕೊಲಾಜ್ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸಿ, ತಕ್ಷಣ ಮನಸ್ಸನ್ನು ತಟ್ಟುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮಾಜ್ಯಾ ಜಲ್ಮಾಚೀ ಚಿತ್ತರಕಥಾ (ನನ್ನ ಜನುಮದ ಚಿತ್ತಾರ ಕಥೆ) ಇದರಲ್ಲಿ ಲೇಖಕಿ ಘಟನೆಗಳ ಮೂಲಕ ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ಚಿತ್ರವನ್ನು ಬರೆಯುತ್ತಾ ಹೋಗುವ ತಂತ್ರವನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ತನ್ನ ದುಗುಡು ದುಮ್ಮಾನ, ಒಳತೋಟಿಯನ್ನಾಗಲಿ, ಹೇಳಿಕೊಳ್ಳದೇ ಅದನ್ನು ಓದುಗರ ಸಂವೇದನೆಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಈ ಆತ್ಮಕಥನದ ಮುಖ್ಯ ನೆಲೆಗಳು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಅನಾವರಣಗೊಳ್ಳುತ್ತವೆ, ಶಿಕ್ಷಣ, ಹಸಿವು, ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆ, ಸಂಸ್ಕೃತಿ ಮತ್ತು ಆಚರಣೆ, ಕೌಟುಂಬಿಕ ಬದುಕು,

ಅಂಬೇಡ್ಕರ್ ವಿಚಾರಧಾರೆ ಮತ್ತು ಸ್ತ್ರೀಯರ ಶೋಷಣೆ ಇವುಗಳು ಲೇಖಕಿಯ ಕಥನದ ಮೂಲ ದ್ರವ್ಯಗಳು, ಸರಳವಾದ ಹಾಗೂ ಆಡುಮಾತಿನ ಭಾಷೆಯ ಮೂಲಕ ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ನಿವೇದಿಸುತ್ತಾರೆ.

'ಮಾಡ್ಯಾ ಜಲ್ಮಾ ಚಿತ್ತರಕಥಾ' ಕೃತಿಯ ಮೊದಲ ಸಾಲು, 'ದಿನ ಬೆಳೆದು ಮೇಲೇರುತ್ತಾ ಬಂತು. ಹೀಗೆ ಬೆಳಕಿನತ್ತ ಮುಖ ಮಾಡುವ ಆಶಯದೊಂದಿಗೆ ಕಥನ ಆರಂಭವಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಕಾಂಬ್ಲೆ ಮಾಸ್ತರು (ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಅವರ ಪತಿ ಅಲ್ಲ) ಮಹಾರ್ ಮತ್ತು ಮಾಂಗ್ ಜಾತಿಯ ಮನೆಗಳಿಗೆ ಹೋಗಿ ಮಕ್ಕಳನ್ನು ಶಾಲೆಗೆ ಕಳುಹಿಸಲು ಒತ್ತಾಯಿಸುವ ಘಟನೆ ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಅವರ ಹೆತ್ತವರು ಮಗಳಿಗೆ ಇಟ್ಟಹೆಸರು ನಾಜೂಕಾ, ನಾಜಬಾಯಿ, ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಿರುವಾಗ ಪೂರ್ತಿ ಹೆಸರು ನಾಜಬಾಯಿ ಸಖಾರಾಮ್ ಬಬರ್, ತಾಯಿಯ ಹೆಸರು ಗವಾಭಾಯಿ. ತಾಯಿಗೆ ಒಂದೇ ಕನಸು, ಮಗಳು ವಿದ್ಯಾವಂತಳಾಗಬೇಕು ಮತ್ತು ಅವಳನ್ನು ಶಾಲಾ ಮಾಸ್ತರಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿಕೊಡಬೇಕು. ನಾಜ ಒಂದೊಂದೇ ತರಗತಿ ಮೇಲೇರುತ್ತಾ ಹೋಗುವಾಗ ಆಯಿ ಅಪ್ಪಾ ಇಬ್ಬರಿಗೂ ಸಾರ್ಥಕ ಭಾವ. ನಾಲ್ಕು ಹೆಣ್ಣು ಮೂರು ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳ ಆ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗುವವಳು ನಾಜಿ ಒಬ್ಬಳೇ. ಓದಿ ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾದ ಮೇಲೆ ನಾಜಬಾಯಿ ತನ್ನ ತವರಿನ ಬಳಗಕ್ಕೆ ಹೊಟ್ಟಿ ತುಂಬಾ ಊಟ ಸಿಗುವಂತೆ ನೋಡಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ.

ಶಾಲೆಯ ದಿನಗಳ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಧನಾತ್ಮಕವಾಗಿಯೇ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ನಾಜಬಾಯಿಯೊಂದಿಗೆ ಕ್ರಮಿಸುವ ಒಂದೊಂದು ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಅಷ್ಟೇ ಭಾರವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಓದುಗರ ಮನಸ್ಸು ನಾಜಿ ಏಳನೇ ತರಗತಿ ಪಾಸು ಮಾಡಿದ ಸಂತೋಷ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳಲು ತಾಯಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆ ನೋವು ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಅವರನ್ನು ಸದಾ ಕಾಡಿದೆ. ತಾವು ಶಿಕ್ಷಕಿಯಾಗಿ, ಶಿಕ್ಷಕ ಪತಿಯನ್ನೇ ಪಡೆದು, ನಂತರ ಮೂವರು ಮಕ್ಕಳು ಕೂಡಾ ಸ್ನಾತಕೋತ್ತರ ಪದವಿ ಪಡೆದು ಕುರಿತು ಆಕೆ ತನ್ಮಯತೆಯಿಂದ ಹೇಳಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಶಿಕ್ಷಣದಿಂದ ಮಾತ್ರ ದಲಿತರು ಕತ್ತಲೆಯ ಬದುಕಿನಿಂದ ಅರಿವಿನ ಬೆಳಕಿನತ್ತ ವಿಕಾಸದತ್ತ ನಡೆಯಬಹುದು ಎನ್ನುವುದಕ್ಕೆ ಶಾಂತಾ ಒತ್ತು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ.

ತಮ್ಮ ಬಳಗದ ಹಸಿವೆಯ ಚಿತ್ರಣ ಕೊಡುವಲ್ಲಿಯೂ ಶಾಂತಾ ಸಂಯಮ ಸಾಧಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಸಂಜೆ ಹಸಿದ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಆಯಿ ಮತ್ತು ಅಪ್ಪಾನ ಬರವಿಗಾಗಿ ಕಾದು ಕುಳಿತಿರುವ ಮಕ್ಕಳು. ಸೇಂಗಾ ಕೊಯ್ಲು ಮುಗಿಸಿ, ಸಿಗುವ ಪಡಿಯಕ್ಕಿ ತಂದು ಬೇಯಿಸಿ ಉಣಬಡಿಸುವ ಆಯಿಯ ಚಿತ್ರ, ಬಾಣಂತಿ ಆಯಿ ಮತ್ತು ಆಕೆಯ ಬಾಣಂತಿ ಗೆಳತಿ, ಹಸಿವು ತಡೆಯಲಾರದೆ ಹನ್ನೆರಡು ದಿನಗಳ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಜೋಳವನ್ನು ಅಲ್ಲೇ ಕುಳಿತು ಹಸಿಹಸಿ ತಿಂದದ್ದು. ಉಳಿದುದನ್ನು ಮನೆಗೆ ತಂದು ಮನೆಮಂದಿಗೆ ಬೇಯಿಸಿ ಬಡಿಸಿದ್ದು, ಹಸಿವೆಯ ಕಥನ ಇಲ್ಲಿಗೇ ಮುಗಿಯುವುದಿಲ್ಲ, ಮಾಲೀಕರು ಕೊಡುವ ಪಡಿ ಜ್ವಾರಿಯ ಜತೆಯಲ್ಲೇ, ದನ, ಎಮ್ಮೆ, ಎತ್ತು ಹಾಕುವ ಸೆಗಣಿಯನ್ನೂ ಒಯ್ಯುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ನೀರಿನಲ್ಲಿ ತೊಳೆದು, ಅದರಲ್ಲಿ ಸಿಗುವ ಜ್ವಾರಿಯನ್ನು ಒಟ್ಟುಗೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಅದನ್ನು ಒಣಗಿಸಿ, ಬೀಸಿದ ಹಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಮಾಡುವ ಭಕ್ಕರಿ ಹೆಂಗಸರಿಗೆ ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಯಾರದೇ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಪಶುಗಳು ಸತ್ತರೆ ಹೊಲೆಗೆರಿಯಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬ ಸತ್ತ ಪಶುಗಳ ಮಾಂಸದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಸಮಪಾಲು. ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಯಾವುದೇ ಹಿಂಜರಿಕೆ, ಕೀಳರಿಮೆಗೆ ಪಕ್ಕಾಗದೆ ಹಸಿವೆಯ ಆ ಮಗ್ಗುಲನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಹಸಿವೆಯ ಹಿಂದೆಯೇ ಇದೆ ದುಡಿತದ ಕಥನ, ಹೆಂಗಸರು ಕಾಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಹುಲ್ಲು, ಕಟ್ಟಿಗೆ ಹೊರೆ ತಂದು ಮೇಲ್ಪಾತಿಯವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಗದ್ದೆಗಳಲ್ಲಿ ಬೆಳೆ ಕೊಯ್ಯಬೇಕು. ಗಂಡಸರು ಹಳ್ಳಿಯ

ಕೊಳೆ ಎತ್ತಲು ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. ಮರಣದ ವಾರ್ತೆ ಕೊಡಲೂ ಹಳ್ಳಿಯಿಂದ ಹಳ್ಳಿ ತಿರುಗಬೇಕು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿ ಸಂತೆ ನಡೆಯುವ ಮೊದಲು ಮತ್ತು ನಂತರ ಆ ಜಾಗವನ್ನು ಶುಚಿಯಾಗಿಸುವ ಕೆಲಸವೂ ಇದೆ. ಸಂತೆಯ ಮಾರನೇ ದಿನ ಸುತ್ತಮುತ್ತಲೆಲ್ಲಾ ಜನರು ವಿಸರ್ಜಿಸಿ ಹೋದ ಮಲಮೂತ್ರ ಗುಡಿಸಿ ತೆಗೆದು ಬಂದ ಅಣ್ಣನ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಆಕೆ ನೆನಪಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಹೀಗೆ ತಾನು ಕಂಡ ಕೇಳಿದ ಘಟನೆಗಳನ್ನು ನೆನಪಿಸುವ ಮೂಲಕ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಶಾಂತಾಬಾಯಿ ಚಿತ್ರಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಅಸ್ಪೃಶ್ಯತೆಗೆ ಮುಖಾಮುಖಿಯಾಗುವ ಹುಡುಗಿ ನಾಜಳ ತಳಮಳ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿನ ಸಹಪಾಠಿ ಹುಡುಗಿಯ ತಾಯಿ ನಾಜಳನ್ನು 'ಮಹಾರ್ ಹುಡುಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದೆ' ಎಂದು ಬೈದು ಅಂಗಳದಾಚೆ ಅಟ್ಟುತ್ತಾಳೆ. ಏಳನೇ ತರಗತಿಯ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಪೈಕಿ ನಾಜ ಒಬ್ಬಳೇ ಹುಡುಗಿ, ಹೊಸತಾಗಿ ಬಂದ ಪಾಟೀಲ ಮಾಸ್ತರು ಆಕೆಯನ್ನು ಫಂಡರಾಪುರದ ಹುಡುಗಿಯ ಶಾಲೆಗೆ ಸೇರಲು ಹೇಳಿ ತನ್ನ ತರಗತಿಗೆ ಬಾರದಂತೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಕಾಂಬ್ಲೆ ಮಾಸ್ತರು ಮತ್ತೆ ತಿರುಗಿ ಮಹುದ್ ಶಾಲೆಗೆ ಬರುವವರೆಗೆ ನಾಜಗೆ ಶಾಲೆಗೆ ಹೋಗಲಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಕಾಂಬ್ಲೆ ಮಾಸ್ತರು ಆಕೆಗೆ ಏಳನೇ ಪರೀಕ್ಷೆ ಕೊಡುವಂತೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಸೋಲಾಪುರದ ಪರೀಕ್ಷಾ ಕೇಂದ್ರಕ್ಕೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳ ಜತೆ ಹೋಗುವ ನಾಜಳ ಸಂಭ್ರಮದ ಗಳಿಗೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ಖರ್ಚಿಗೆಂದು ಅಪ್ಪಾ ಸಾಲ ತಂದಿದ್ದು, ಆ ಹಣ ಉಳಿಸಿ ತನಗೊಂದು ಸೀರೆ ಮತ್ತು ರವಕೆ ಖರೀದಿಸಿದ್ದ ಮಿಷಿಯನ್ನೂ ಹಂಚಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ಅಮೃತಾ ಪ್ರೀತಮ್ 1958ರಲ್ಲಿ ಡಾ. ರಾಜೇಂದ್ರ ಪ್ರಸಾದರ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯನ್ನು 'ಆತಮ್ ಕಥಾ' (ಆತ್ಮಕಥೆ) ಎಂಬ ಶೀರ್ಷಿಕೆಯಲ್ಲಿ ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಇವರ ಕೀರ್ಮಾಚಿ ಲಕೀರಾನ್, ಕಾಲಾಗುಲಾಬಿ, ಮಮ ಬಾಲೆಯಾದ ಭೇದ್‌ಗಳಲ್ಲಿ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯ ಅಂಶಗಳು ಕಂಡುಬರುತ್ತವೆ. ಇವರ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ 'ರಸೀದಿ ತಿಕಟ್' (ರೆವಿನ್ಯೂ ಸ್ಟಾಂಪ್). ಇಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ ಅವಳ ಕುಟುಂಬ, 1947ರ ದೇಶ ವಿಭಜನೆ, ಮುಸ್ಲಿಂ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ಪ್ರಭಾವ, ಸೀಯ ಪ್ರೀತಿ, ಪ್ರಣಯ, ಮುಕ್ತ ಲೈಂಗಿಕತೆ, ಕನಸುಗಳು, ದೇಶಗಳ ಎಲ್ಲೆ ಮೀರಿದ ದುಃಖದ ಸ್ಥಾಯೀಭಾವದ ಗುರುತಿರುವಿಕೆ, ಸಾಹಿರ ಆಕರ್ಷಣೆ ಇಂದಿರಾಗಾಂಧಿ ಇವೆಲ್ಲವುಗಳ ಬಗ್ಗೆ ಅಮೃತಾ ಬರೆದುಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಅಮೃತಾರ ಆತ್ಮಕತೆಯನ್ನು ಕನ್ನಡಕ್ಕೆ 'ರಸೀದಿ ತಿಕೇಟು' ಎಂದು ಹಸನ್ ನಯೀಂ ಸುರಕೋಡ ಇವರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಅನುವಾದಕರು ನನ್ನ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದೆಂದರೆ- "ಅಮೃತಾರ ಬದುಕು" ಅವರ ಕೃತಿಗಳಂತೇ ರೋಮಾಂಚಕಾರಿಯಾಗಿದೆ. ಅವರ ಆತ್ಮಕತೆ 'ರಸೀದಿ ತಿಕೇಟು' ತನ್ನ ಅಪರೂಪದ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕತೆಯಿಂದಾಗಿ ಹಾಗೂ ಎದೆಯಾಳದ ಬೆಚ್ಚನೆಯ ಭಾವನೆಗಳಿಂದಾಗಿ ಒಂದು ಅನನ್ಯ ಕೃತಿ ಎನಿಸಿಕೊಂಡಿದೆ.

ಜಗತ್ತಿನ ಎಲ್ಲ ಆತ್ಮ ಚರಿತ್ರೆಗಳೂ ಬೋಗಸ್ ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ. ಬೇಕನ್, ಎಂದರೆ ಯಾವ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಯೂ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತನ್ನನ್ನು ತೆರೆದುಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ. ಹೇಳಬೇಕೆನ್ನಿಸಿದ್ದನ್ನು, ತನ್ನನ್ನು ಫೋಕಸ್ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳ ಬಹುದಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರವೇ ಅದನ್ನು ಬರೆಯುವವನು ದಾಖಲಿಸಲು ನೋಡುತ್ತಾನೆ ಎಂಬುದು ಅವನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ

ಉದಾಹರಣೆಗೆ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ 'ಸತ್ಯಶೋಧನೆ'ಯನ್ನೇ ನೋಡಬಹುದು. ಇದರಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಬದುಕನ್ನು ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆರೆದಿಡುವ ಮೂಲಕ ಗಾಂಧಿ ಇತರರ ಹೊಗಳಿಕೆಗೂ, ತೆಗಳಿಕೆಗೂ ತಮ್ಮನ್ನು ಒಪ್ಪಿಸಿಕೊಂಡು, ತಮಗೇ ನಾಚಿಕೆಯಾಗಬಹುದಾದ ನೆನಪುಗಳನ್ನೂ, ಅನುಭವಗಳನ್ನೂ ಕೂಡ ಒಪ್ಪಿಗೆ ವಾಗ್ಮೂಲ ನೀಡುವವರಂತೆ ಅದರಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿದ್ದಾರೆ. ನಾನು ನೆನ್ನೆ

ಇದ್ದವನಲ್ಲ, ಪ್ರತಿಕ್ಷಣವೂ ಪರಿವರ್ತನೆ ಹೊಂದುತ್ತಿದ್ದೇನೆ, ಬೆಳೆಯುತ್ತಿದ್ದೇನೆ ಎಂಬ ಅಚಲ ನಂಬಿಕೆ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡು ತಾನು ಈ ಹಿಂದೆ ಕಳಂಕ ಹೊತ್ತದ್ದನ್ನು ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಲು ಅವರು ಹಿಂಜರಿಯಲಿಲ್ಲ ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಹೇಳಬಹುದು. ಆದರೆ ಅವರು ತಮ್ಮ ಕುಟುಂಬದ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಅಕರಾಸ್ತೆ ವಹಿಸದೇ ಹೋದುದನ್ನೂ, ಅದರಿಂದ ಅವರ ಮಕ್ಕಳು-ಮರಿಗಳ ಮೇಲೆ ಆದ ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನೂ, ಆ ಬಗ್ಗೆ ಹೆಂಡತಿಯ ಮನಸ್ಥಿತಿಯನ್ನೂ, ತಮ್ಮ ಕೆಲವು ನಿರ್ಣಯಗಳು ಇತರರ ಮನಸ್ಸಿನ ಮೇಲೆ ಉಂಟು ಮಾಡಿದ ಆಘಾತಗಳನ್ನೂ... ಕುರಿತು ಏನು ಬರೆಯುತ್ತಾರೆ? ಈ ಬಗೆಗಿನ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ, ಅಥವಾ ಸರಿ-ತಪ್ಪುಗಳ ಚರ್ಚೆ ಇಲ್ಲಿನ ವಿಷಯವಲ್ಲ. ಯಾವುದೇ ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆಗಳೂ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ತೆರೆದಿಡಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗದು ಎಂಬುದು ಮಾತ್ರ ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ವಿಷಯ. ಯಾರದೋ ಭಾವ, ಖಾಸಗಿ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇಣುಕಿ ನೋಡುವ ಇರಾದೆ ಯಾರಿಗೂ ಇಲ್ಲ. ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಜೀವನದ ವಿವರಗಳನ್ನು ಬರಹದಲ್ಲಿ ದಾಖಲಿಸಿದರೆ ಅದು ಜೀವನ ಚರಿತ್ರೆ; ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ವಿವರಗಳನ್ನು ತಾನೇ ದಾಖಲಿಸಿದರೆ ಅದು ಆತ್ಮಚರಿತ್ರೆ ತಾನು ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಕಂಡುಂಡ ನೋವು-ನಲಿವು, ಸೋಲು-ಗೆಲುವು, ಕಹಿ-ಸಿಹಿ ಅನುಭವಗಳು, ತನ್ನ ಬದುಕಿನ ಸ್ವಾರಸ್ಯ ನಿರ್ವಹಿಸಿದ ಜವಾಬ್ದಾರಿ, ಮಾಡಿದ ಕೆಲಸಗಳು, ತೆಗೆದುಕೊಂಡ ನಿರ್ಣಯಗಳು, ತಾಳಿದ ನಿಲುವು... ಇತ್ಯಾದಿಗಳನ್ನು ಆತ್ಮನಿಷ್ಠವಾಗಿ ದಾಖಲಿಸಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ತನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನ ಒಳಗುದಿಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಸತ್ಯವನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿಡದ ಆತ್ಮಕಥನ, ಆತ್ಮಪ್ರಶಂಸೆಯಾಗಿ ಬದಲಾಗುವ ಸಾಧ್ಯತೆಯೂ ಇದೆ.

ಪರಾಮರ್ಶನ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ನಾ. ಗೀತಾಚಾರ್ಯ: ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯೋತ್ತರ ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯ ಮತ್ತು ಸಂಸ್ಕೃತಿ. ನೆನಪುಗಳು, ಬೆಂಗಳೂರು 1999
2. ಆಧುನಿಕ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆ, ಅನು.ಎಚ್.ಎಸ್.ಶ್ರೀಮತಿ, ಪ್ರಗತಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್, ಬೆಂಗಳೂರು, 2012
3. ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತ್ಯದಲ್ಲಿ ಸ್ತ್ರೀ ಸಂವೇದನೆಯ ಸ್ವರೂಪ, ವಿವಿಧ ಲೇಖಕರು, ಕರ್ನಾಟಕ ಸಾಹಿತ್ಯ ಅಕಾಡೆಮಿ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2006
4. ಅಲೆಮಾರಿ, ಮೂಲ:ಅಜಿತ್ ಕೌರ್, ಅನು:ವಿಜಯಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅರಸ್, ಲವ್‌ಲೀನ್ ಜಾಲಿ, ಅಭಿರುಚಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮೈಸೂರು, 2003
5. ಕಪ್ಪು ಹಕ್ಕಿಯ ಬೆಳಕಿನ ಹಾಡು, ಮೂಲ: ಎಲಿಜೆಬೆತ್ ಕೆಕ್ ಅನು: ಎಂ.ಆರ್.ಕಮಲ, ಕಥನ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2004
6. ಬದುಕು ನಮ್ಮದು, ಮೂಲ: ಬೇಬಿತಾಯಿ ಕಾಂಬಳೆ, ಅನು: ಚಂದ್ರಕಾಂತ ಪೋಕಳೆ, ನವಕರ್ನಾಟಕ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2009
7. ಕರುಕ್ಕು, ಮೂಲ: ಭಾಮ, ಅನು: ಎಸ್.ಪ್ಲೋಮಿನ್‌ದಾಸ್, ಕಾವ್ಯದಾಸ್ ಪ್ರಕಾಶನ, ಚಿತ್ರದುರ್ಗ, 2007
8. ಕಾಬೂಲಿವಾಲನ ಬಂಗಾಳಿ ಹೆಂಡತಿ, ಮೂಲ: ಸುಶ್ಮಿತಾ ಬಂಡೋಪಾಧ್ಯಾಯ, ಅನು. ಜಿ.ಕುಮಾರಪ್ಪ, ಆನಂದಕಂದ ಗ್ರಂಥಮಾಲೆ, ಮಲ್ಲಾಡಿಹಳ್ಳಿ, 2003
9. ಕಾಲವು ಅಳಿಸಿದ ಕಾಲ ಗುರುತುಗಳು, ಮೂಲ: ಸಿ.ಎಚ್.ಮಾರಿಯ, ಅನು.ಪಾರ್ವತಿ ಜಿ.ಐತಾಳ್, ಶ್ರೀನಿವಾಸ ಪುಸ್ತಕ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬೆಂಗಳೂರು, 2011

10. ನನ್ನ ಕತೆ...ನಮ್ಮ ಕತೆ, ಮೂಲ: ಪ್ಲೇವಿಯಾ, ಅನು: ನೇಮಿಚಂದ್ರ, ನೆಲಮನೆ ಪ್ರಕಾಶನ, ಮಂಡ್ಯ,
11. ರಸೀದಿ ತಿಕೀಟು, ಮೂಲ: ಅಮೃತಾಪ್ರೀತಂ, ಅನು: ಹಸನ್ ನಂ ಸುರಕೋಡ, ಲೋಹಿಯಾ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬಳ್ಳಾರಿ, 2004